

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

a) vast te stellen dat Ierland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2000/79/EG van de Raad van 27 november 2000 inzake de inwerkingstelling van de Europese Overeenkomst betreffende de organisatie van de arbeidstijd van mobiel personeel in de burgerluchtvaart gesloten door de Association of European Airlines (AEA), de European Transport Workers' Association (ETF), de European Cockpit Association (ECA), de European Regions Airline Association (ERA) en de International Air Carrier Association (IACA) ⁽¹⁾, of door niet ervoor te zorgen dat de sociale partners bij overeenkomst de nodige bepalingen invoeren, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

b) Ierland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 1 december 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 302, van 1.12.2000, blz. 57.

Verzoek van de Korkein hallinto-oikeus van 4 februari 2005 om een prejudiciële beslissing in de door Maija Terttu Inkeri Nikula aanhangig gemaakte zaak

(Zaak C-50/05)

(2005/C 93/20)

(Procestaal: Fins)

De Korkein hallinto-oikeus heeft bij beschikking van 4 februari 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 februari 2005, in de door Maija Terttu Inkeri Nikula aanhangig gemaakte zaak, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 33, lid 1, van verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van

de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, aldus worden uitgelegd dat daarmee niet in overeenstemming is dat, wanneer de pensioengerechtigde op grond van artikel 27 van verordening nr. 1408/71 enkel recht heeft op prestaties bij ziekte en moederschap van het orgaan van het woonland die voor rekening van dit orgaan komen, de ziektekostenverzekeringspremie of -bijdrage aldus wordt vastgesteld dat in de lidstaat waarin de pensioengerechtigde woont als grondslag voor de vaststelling van de hoogte van de ziektekostenverzekeringspremie of -bijdrage niet alleen wordt uitgegaan van de van de woonstaat ontvangen pensioeninkomsten, maar ook van de uit een andere lidstaat ontvangen pensioeninkomsten, op voorwaarde echter dat de ziektekostenverzekeringspremie of -bijdrage niet hoger is dan het bedrag van het van de woonstaat ontvangen pensioen?

⁽¹⁾ PB L 149, blz. 2.

Beroep, op 9 februari 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland

(Zaak C-54/05)

(2005/C 93/21)

(Procestaal: Fins)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 februari 2005 beroep ingesteld tegen Republiek Finland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. van Beek en M. Huttunen als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Finland, door een overbrenningsvergunning te verlangen voor voertuigen die in een andere lidstaat rechtmatig worden gebruikt en zijn geregistreerd, de krachtens de artikelen 28 EG en 30 EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. de Republiek Finland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens het in Finland geldende besluit 1598/1995 inzake de registratie van voertuigen moet hij die zijn vaste woonplaats in Finland heeft, bij de invoer van een voertuig of bij de overbrenging daarvan via Finland naar een andere lidstaat of naar een derde land voor een voordien in een andere lidstaat rechtmatig geregistreerd en verzekerd voertuig een tijdelijke overbrengingsvergunning aanvragen. Hij die zijn vaste woonplaats in Finland heeft, kan dus een voordien in een andere lidstaat geregistreerd en verzekerd voertuig in Finland niet zonder overbrengingsvergunning gebruiken. Voor de verkrijging van een overbrengingsvergunning moet de in Finland woonachtige persoon die een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig invoert, bij de grensovergang stoppen, aldaar een overbrengingsvergunning aanvragen en de desbetreffende leges betalen. Hij kan het voertuig in Finland niet gebruiken vóór de afgifte van de overbrengingsvergunning. De overbrengingsvergunning wordt in de regel voor zeven dagen verleend, binnen welke periode de importeur het voertuig moet laten inschrijven in het Finse voertuigenregister, wanneer hij het in Finland anders dan met een tijdelijke overbrengingsvergunning wil gebruiken.

Op grond van artikel 28 EG zijn kwantitatieve invoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking tussen de lidstaten verboden.

Aangezien een in Finland woonachtige persoon bij de invoer van een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig of bij de overbrenging daarvan via Finland naar een andere lidstaat of naar een derde land bij de Finse grens moet stoppen om een overbrengingsvergunning voor het voertuig aan te vragen, is het voertuig het voorwerp van systematische grenscontroles die duidelijk de kenmerken vertonen van kwantitatieve invoerbeperkingen of maatregelen van gelijke werking in de zin van artikel 28 EG.

Finland heeft niets aangevoerd ter onderbouwing van zijn stelling dat het enige middel ter verzekering van de doeltreffendheid van belastingcontroles de toepassing van het overbrengingsvergunningsstelsel is, wat in de praktijk betekent dat hij die zijn vaste woonplaats in Finland heeft, stelselmatig verplicht is bijzondere grensformaliteiten te vervullen, dat wil zeggen verplicht is te stoppen bij de dichtstbijzijnde grensovergang en een overbrengingsvergunning aan te vragen zonder te beschikken over enige wettelijk gefundeerde waarborg dat het in een andere lidstaat rechtmatig geregistreerde, verzekerde en gekeurde voertuig in Finland kan worden gebruikt. Dergelijke systematische grenscontroles zijn een fundamentele beperking van het vrij verkeer van goederen.

Mocht het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van oordeel zijn dat het overbrengingsvergunningsstelsel op algemene wijze gerechtvaardigd kan zijn op grond van artikel

30 EG (quod non), dan is de in het besluit voorziene geldigheidsduur van de overbrengingsvergunning van in de regel zeven dagen in elk geval onredelijk kort.

Gelet op een en ander is de Commissie van mening dat het overbrengingsvergunningsstelsel in de zin van het in Finland van kracht zijnde besluit 1598/1995 in strijd is met de artikelen 28 EG en 30 EG. Mocht het Hof van oordeel zijn dat het overbrengingsvergunningsstelsel op algemene wijze gerechtvaardigd kan zijn op grond van artikel 30 EG, dan is de in het besluit voorziene geldigheidsduur van de overbrengingsvergunning van in de regel zeven dagen in elk geval in strijd met de artikelen 28 EG en 30 EG.

Beroep, op 9 februari 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-56/05)

(2005/C 93/22)

(Procestaal: Grieks)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 februari 2005 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Triantafyllou, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- 1) vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2003/48/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling (PB L 157 van 26.6.2003, blz. 38), althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 17 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- 2) de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 1 januari 2004 verstreken.
